

Sergiu Tudose și Liviu Manoliu în *Gâlcelele din Chioggia*

izbutite sau mai puțin izbutite ale acestui spectacol, nu lipsit de fantezie dar cu deficiențe de ritm, e greu să înțelegi până la urmă de ce regizoarea a ținut să monteze această piesă și nu alta. Eventual, una a cărei desfășurare să se preteze Sălii Studio, nu să-i oblige pe actori să se miște ca sardelele într-o cutie.

O montare modernă, aerisită, ținută într-o gamă cromatică agreabil tonifiantă (scenografia:

Axenti Marfa), este cea semnată de Alexandru Dabija – **Gâlcelele din Chioggia** de Carlo Goldoni. Dacă ar fi avut și "oleacă" de atmosferă, ba chiar și "olecuță" de haz în plus, căci era de unde, spectacolul s-ar fi situat dincolo de călduța medie valorică de care vorbeam. N-o face, în ciuda strădaniilor oneste ale tuturor realizatorilor lui. E greu să-i găsești o vină unui actor sau altuia, dintre cei mai reductibili ai teatrului, dar e sigur că, acum, aripa îngerului nu l-a atins pe nici unul dintre ei, ocolindu-l și pe regizor.

În **Ultima bandă**, Constantin Popa își asumă pe cont propriu drama lui Samuel Beckett, fără ca regia lui Ovidiu Lazăr să-l ajute s-o facă mai convingătoare. Piesa rămâne cu ale ei și ei cu ale lor. Că de ifose nu ducem lipsă, cum se va vedea și în **Strigoii**, unde "fantezia" lui Ovidiu Lazăr o solicită pe scenografa Rodica Arghir până în vecinătatea kitsch-ului și a

efectelor similare cu băgarea degetului în ochi, scâldând momentele violent pătimașe într-o baie de lumină roșie ș.a.m.d. E salutară reapariția scenică, distinctă și distinsă, a Violetei Popescu în Helene Alving, se urmărește cu interes evoluția lui Sergiu Tudose în Pastorul Manders și cea, aparent mai pitorească, a lui Petru Ciubotaru în Engstrand, fiind schițate cu destul aplomb și rolurile, la fel de dificile, Oswald Alving (Călin Chirilă) și Regine (Monia Pricopi). Dar spectacolul uită să-și ducă la bun sfârșit tensionările launtrice, preferând sugestia elementelor exterioare, voit "poetice", spre a ne reaminti că nu de metaforită duce lipsă teatrul românesc, aceasta fiind chiar o boală națională. De care, după cum se vede, n-a scăpat nici Naționalul din Iași.

Victor Parhon

Între Sărbătoare și neliniște

Teatrul „G.A. Petculescu“ din Reșița a împlinit în luna mai 50 de ani de activitate și a încercat, după puteri, să dea importanța cuvenită momentului. Și-a onorat invitații cu trei spectacole: **Tache, Ianke și Cadîr** de Victor Ion Popa, în regia lui Gheorghe Vâlceanu (scenografia: Ion Bobeică), **Vicleniile lui Scapin** de Molière, în regia lui Bogdan Cioabă (scenografia: Florica Zamfira), și **În slujba poporului** de Mircea Cavadia, în regia lui Bogdan Ulmu (scenografia: Ion Bobeică). Publicul, nu atât de numeros pe cât ne-am fi așteptat, însă uneori prea generos, a aplaudat cu entuziasm cele trei reprezentații și pe actorii care au avut - prin bunăvoința destinului - șansa de a fi eroii acestei sărbători.

Dar cele mai emoționante au rămas clipele frumoaselor aducerii-aminte, când toți cei prezenți, regizori, actori, scenografi, cronicari, tehnicieni... încă angajați ai teatrului, pensionari sau întorși de prin lume pentru aceste zile - găzduiți cu generozitate în Sala de Conferințe a Consiliului Județean - au povestit cu candoare despre junețea lor legată în mare măsură de tinerețea acestui teatru. Și - tot firesc în asemenea împrejurări - s-au făcut și proiecte pentru încă 50 de ani de aici înainte, s-au făcut prețioase promisiuni (chiar de către forurile în drept) precum că instituția teatrală reșițeană va funcționa în condiții decente și că nu va duce lipsă de fonduri. Și totuși, sub pojghița strălucitoare de fard a evenimentului se

puteau ghici neliniștile unui colectiv prematur îmbătrânit în nevoi: după 50 de ani de existență neîntreruptă, teatrul reșițean nu are un sediu, fiind adăpostit de Casa de Cultură a Sindicatelor. Chiar în acele zile, directorul Alexandru Bârsescu și-a dat demisia, iar în urma unui concurs organizat în graba mare frâiele instituției au fost preluate de actrița Mălina Petre. Se zvonea că nu se vor mai da salaniile până ce nu se va purcede la restructurarea cu 30% a personalului angajat (impusă de Consiliul Județean acum vreo două luni)... Însă comediantii nu au voie să se plângă niciodată. Ei trebuie să ne înveselească. Trăiască, dar, comediantii!

Marinela Tepuș